

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 18, 2016

Nummer 18, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:1507](#) 19-04-2016

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:4453](#) 22-04-2016

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:2349](#) 20-04-2016

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:3207](#) 29-03-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:342](#) 20-01-2016

RECHTSPRAAK

Partijen worden opnieuw verwezen naar een traject om omgang op gang te brengen. Gezien de jarenlange weigerachtige houding van de moeder acht de rechtbank ook nu de kans aanwezig dat de moeder geen medewerking zal verlenen aan het traject. Dwangsommen en de sterke arm sorteren niet het beoogde effect. Rechtbank acht de gevraagde opschorting van de kinderalimentatie thans het meest aangewezen dwangmiddel en wijst dat verzoek toe.

Partijen worden opnieuw verwezen naar deelname aan het traject 'Kinderen uit de knel'.

Gezien de jarenlange weigerachtige houding van de moeder die ook recent nog weer is gebleken, omdat de GI de moeder een schriftelijke aanwijzing heeft moeten geven om de moeder te bewegen om de inschrijving voor 'Kinderen uit de knel' te realiseren, acht de rechtbank nog immer de kans aanwezig dat de moeder haar medewerking niet (volledig) zal verlenen aan dit traject. Nu door de vader onbetwist is gesteld dat de sterke arm en dwangsommen die reeds zijn opgelegd in deze procedure niet het beoogde effect sorteren en de dwangsommen de vader in feite alleen op (executie)kosten jagen, terwijl door de vader zelf ook wordt ingezien dat een gijzeling van de moeder niet in het belang van de minderjarigen is doordat zij dan van huis is en/of haar baan in de beveiliging kwijtraakt, acht de rechtbank de opschorting van de kinderalimentatie thans het meest aangewezen dwangmiddel ondanks de eventuele nadelige gevolgen daarvan voor de kinderen. De rechtbank overweegt daarbij dat deze mogelijkheid expliciet is genoemd door de Hoge Raad in zijn beschikking van 17 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:91. Omdat dit middel niet alleen de moeder, maar ook de kinderen raakt, ziet de rechtbank aanleiding om deze maatregel op te leggen voor de duur van het traject 'Kinderen uit de knel' en totdat hierop nader is beslist, waarbij de rechtbank als toetsingskader voor de eindbeslissing over de kinderalimentatie zal hanteren de vraag of de moeder zich naar het oordeel van de rechtbank voldoende heeft ingespannen om het traject met succes te voltooien.

De opschorting van de kinderalimentatie heeft alleen betrekking op de twee minderjarige kinderen. Het omgangsverzoek ziet alleen op hen. De alimentatie ten aanzien van de

jongmeerderjarige wordt aan de jongmeerderjarige betaald.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:4453

Zaaknummer: C/09/367360 / FA RK 10-4126

RECHTSPRAAK

Vrouw verzoekt echtscheiding met nevenvoorzieningen. Als nevenvoorziening vraagt zij tevens vervangende toestemming ten behoeve van het aanvragen van paspoorten. Rechtbank accepteert dit verzoek als een verzoek om nevenvoorzieningen, maar wijst het af.

De vrouw verzoekt echtscheiding en daarbij een aantal nevenvoorzieningen over de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij haar, de zorgregeling, de kinderbijdrage, de toedeling van het huurrecht van de echtelijke woning aan haar, een vaststelling van de scheiding en deling van de huwelijksgemeenschap en voorts verzoekt de vrouw de man uitdrukkelijk zijn medewerking te verlenen aan het aanvragen door de vrouw van een paspoort voor de kinderen. De vrouw en de man leggen ieder een eenzijdig ouderschapsplan aan de rechter over met het verzoek deze aan de beschikking te hechten. Deze beide verzoeken wijst de rechtbank af.

Ter zake van het verzoek van de vrouw aan de man uitdrukkelijk zijn medewerking te verlenen aan het aanvragen door de vrouw van een paspoort voor de kinderen overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank vat dit op als een verzoek om vervangende toestemming ten behoeve van het aanvragen van paspoorten.

De man verweert zich met het standpunt dat partijen voor het aanvragen van paspoorten in overleg moeten treden. Dat is niet gebeurd. De vrouw heeft in het verleden een van beide kinderen een aantal keren meegenomen naar het buitenland zonder dit aan de man te laten weten. De man wil graag dat de vrouw toestemming aan hem vraagt als zij met de kinderen naar het buitenland wenst te reizen. De man stelt dat als partijen met zorg overleggen over het reizen met de kinderen naar het buitenland, hij geen enkel bezwaar heeft tegen het aanvragen van paspoorten van de kinderen.

De rechtbank overweegt dat zij met de man van oordeel is dat wanneer paspoorten aangevraagd moeten worden, maar ook als er met de kinderen naar het buitenland gereisd zal worden, daarvoor de instemming van de andere ouder nodig is. Partijen dienen daarover dus tijdig overleg te voeren zodat zij, als er geen overeenstemming kan worden bereikt alsnog, indien gewenst, vervangende toestemming via de rechtbank kunnen verkrijgen. Onvoldoende

is gebleken dat thans het verlenen van vervangende toestemming voor het aanvragen van paspoorten nodig is.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:2349

Zaaknummer: C/13/578810 / FA RK 14-9628

RECHTSPRAAK

Man verzoekt echtscheiding. Eerst dient evenwel beoordeeld te worden of het in Marokko gesloten huwelijk alhier kan worden erkend. Hof onthoudt aan het huwelijk erkenning, omdat de vrouw destijds (in 1994) als minderjarige niet vrijelijk haar toestemming heeft gegeven tot het huwelijk. Hof past artikel 10:32 aanhef en onder e BW toe, zoals dat luidt sinds de inwerkingtreding van de Wet tegengaan huwelijksdwang op 5 december 2015.

Het hof gaat eerst na of het tussen partijen in 1994 in Marokko gesloten huwelijk van de aanvang af nietig is of nietig verklaard moet worden. Weliswaar kleeft er een formeel gebrek aan het huwelijk omdat de toestemming tot het huwelijk door de stiefvader van de toen minderjarige vrouw is gegeven, maar deze als huwelijksvoogd niet bevoegd was die toestemming te geven, maar naar Marokkaans recht maakt dat gebrek het huwelijk niet ongeldig.

Vervolgens beantwoordt het hof de vraag of het huwelijk in Nederland kan worden erkend. Het hof past artikel 10:32 BW toe, zoals dat sinds de inwerkingtreding van de Wet tegengaan huwelijksdwang op 5 december 2015 geldt. Ingevolge artikel 10:32 aanhef en onder e BW wordt aan een buiten Nederland gesloten huwelijk wegens onverenigbaarheid met de Nederlandse openbare orde erkenning onthouden indien een der echtgenoten op het tijdstip van de sluiting van dat huwelijk niet vrijelijk zijn toestemming tot het huwelijk had gegeven, tenzij deze uitdrukkelijk met de erkenning van het huwelijk instemt. Vast staat dat de vrouw niet met de erkenning van het huwelijk instemt. De vrouw stelt dat zij destijds niet vrijelijk haar toestemming tot het huwelijk heeft gegeven, onder meer door te wijzen op haar minderjarigheid en op de gang van zaken rond de huwelijksvoogd. De man heeft de laatste stelling betwist. Nu de man zich op het standpunt stelt dat sprake is van een voor erkenning in aanmerking komend huwelijk en hij een verzoek tot echtscheiding heeft gedaan, had het op zijn weg gelegen om tegenover de betwisting van de vrouw nader te stellen en te motiveren dat aan alle voorwaarden voor erkenning, waaronder de door de vrouw vrijelijk gegeven toestemming, is voldaan. Hij is hierin niet geslaagd. Naar het oordeel van het hof behoort,

zeker bij een huwelijk met een minderjarige, boven twijfel verheven te zijn dat de instemming met de voltrekking van het huwelijk uit vrije wil is gegeven. De omstandigheid dat de vrouw later heeft meegewerkt aan het verkrijgen door de man omstreeks 2001 van een verblijfsvergunning voor Nederland ten titel van verblijf bij echtgenote is onvoldoende voor de conclusie dat de toestemming van de vrouw destijds uit vrije wil is gegeven. Voorts heeft de man een e-mail aan zijn advocaat van een rechercheur van de vreemdelingenpolitie Oost-Brabant ingebracht, waarin deze meedeelt geen reden te hebben om aan te nemen dat het huwelijk niet rechtsgeldig zou zijn. Die mededeling is echter niet nader gemotiveerd met redenen van wetenschap en kan de man daarom niet baten. Dat het huwelijk is voltrokken in een taal die de vrouw verstond vormt evenmin een voldoende weerspreking van de stelling van de vrouw. Al met al moet het ervoor gehouden worden dat de vrouw niet vrijelijk haar toestemming tot het huwelijk heeft gegeven.

Voorts heeft de vrouw in deze procedure uitdrukkelijk en diverse malen verklaard niet vrijelijk haar toestemming tot het huwelijk te hebben gegeven. De vrouw heeft in haar appèlschrift reeds het standpunt betrokken dat erkenning van een dergelijk huwelijk indruist tegen de Nederlandse openbare orde, zich beroepend op artikel 10:32 (oud) BW.

Het hof concludeert dat aan het huwelijk in Nederland erkenning moet worden onthouden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-04-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:1507

Zaaknummer: 200.131.875/01

RECHTSPRAAK

Vervallenverklaring schriftelijke aanwijzing over omgang met uit huis geplaatst kind omdat ouders daarover voorafgaand aan de aanwijzing niet zijn gehoord (artikel 4:8 BW). Kinderrechter stelt zelf een omgangsregeling vast.

Op 24 december 2015 heeft de GI een aanwijzing gegeven die inhoudt dat er maandelijks een bezoekmoment plaatsvindt met beide ouders. Dit bezoekmoment zal onder begeleiding zijn van een jeugdzorgwerker van de GI en in het bijzijn van één of beide pleegouders en zal plaatsvinden in een van de bezoekkamers van de GI.

Volgens de ouders is de aanwijzing onvoldoende gemotiveerd en dient deze daarom vervallen verklaard te worden. Bovendien zijn de ouders niet gehoord over het voornemen tot het geven van een aanwijzing. De ouders zijn van mening dat er vanwege de huidige frequentie van de bezoeksregeling onvoldoende band met de minderjarige kan worden opgebouwd, wat niet in het belang van de minderjarige is. Zij willen dat de omgang wordt uitgebreid naar vijf dagdelen per week.

De rechtbank overweegt als volgt. Een schriftelijke aanwijzing is een besluit in de zin van de Awb en dient overeenkomstig te worden voorbereid. Afdeling 4 van titel 14 BW is opgenomen in de negatieve lijst bij de Awb, waardoor bezwaar en beroep zijn uitgesloten. Op het geschil tussen de ouders en de GI zijn de hoofdstukken 6 en 8 van de Awb dus niet van toepassing. De kinderrechter beoordeelt de aanwijzing dus ook niet als bestuursrecht (HR 3 november 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA8104).

De ouders hebben bij verzoekschrift van 15 december 2015 verzocht de schriftelijke aanwijzing vervallen te verklaren, terwijl de aanwijzing pas bij brief van 24 december 2015 is vastgesteld. De raadsman betoogt dat met toepassing van artikel 6:10 lid 1 Awb, het verzoek ontvankelijk dient te worden verklaard. Hoewel in deze zaak hoofdstuk 6 van de Awb niet van toepassing is, ziet de kinderrechter omwille van proceseconomische redenen toch aanleiding de ouders ontvankelijk te verklaren in hun te vroeg ingediende verzoek om vervallenverklaring, nu de GI niet heeft weersproken dat al enige tijd feitelijk invulling werd gegeven aan de aanwijzing, zoals bij de brief van 24 december 2015 is vastgesteld.

Wat betreft de stelling van de ouders dat zij niet op behoorlijke wijze hun zienswijze hebben kunnen geven op het voornemen tot de aanwijzing overweegt de kinderrechter als volgt. De ouders hebben niet weersproken dat de jeugdbeschermer hen heeft gebeld om van hen te vernemen wat zij van de verdere beperking van de omgang vonden. De ouders hebben ook niet weersproken dat zij toen niet met de jeugdbeschermer wensten te spreken en vervolgens het contact hebben verbroken. Hoewel de ouders dus de kans hebben gehad om hun zienswijze naar voren te brengen over de verdere beperking van de omgangsregeling, acht de kinderrechter de hoorplicht van artikel 4:8 Awb toch geschonden. Gelet op de voortdurende onenigheid tussen de ouders en de GI over de omgangsregeling, alsmede op het feit dat de GI wist dat de ouders zich laten bijstaan door een advocaat, had het op de weg van de GI gelegen om het voornemen tot een verdere beperking van de omgangsregeling op schrift te stellen en het voornemen in elk geval naar de advocaat van de ouders te sturen. Dit had de ouders de tijd en ruimte gegeven om op gedegen wijze hun zienswijze voor te bereiden. Gegeven de hiervoor geschetste feiten en omstandigheden ziet de kinderrechter in de schending van de hoorplicht aanleiding om de schriftelijke aanwijzing vervallen te verklaren.

De kinderrechter stelt op grond van artikel 1:265f lid 2 BW vervolgens een omgangsregeling vast die hem in het belang van de minderjarige wenselijk voorkomt. Dat betreft een begeleid bezoek van één keer per drie weken gedurende een uur, waarbij de exacte data en plekken van het bezoek door de GI, na raadpleging van de ouders, dienen te worden vastgesteld.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-03-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:3207

Zaaknummer: 491537

RECHTSPRAAK

Schuldeiser spreekt de ex-echtgenote van de schuldenaar op grond van artikel 1:102 BW (oud) aan voor de helft van een schuld uit onrechtmatige daad. Rechtbank oordeelt dat de schuld uit onrechtmatige daad (obligatielening niet terugbetaald) niet verknocht is. De ex-echtgenote wordt veroordeeld tot betaling van de helft van de totale schuld, inclusief de helft van de wettelijke rente.

Schuldeiser spreekt de ex-echtgenote van de schuldenaar op grond van artikel 1:102 BW (oud) aan voor de helft van een schuld uit onrechtmatige daad. De ex-echtgenote voert verweer. Zij betwist voor de helft van de schuld van haar ex-echtgenoot aansprakelijk te zijn en voert daartoe aan dat de schuld geen gemeenschapsschuld, maar een privéschuld is. De schuld van de ex-echtgenoot uit hoofde van onrechtmatige daad is volgens de ex-echtgenote een verknochte schuld die niet in de gemeenschap valt.

De rechtbank overweegt dat gedurende het bestaan van de gemeenschap van goederen ieder van de echtgenoten ten laste van de gemeenschap schulden kan aangaan, maar dat alleen de echtgenoot die de schuld is aangegaan voor die schuld aansprakelijk is. De crediteur kan de schuld alsdan verhalen op het gemeenschapsvermogen en op het privévermogen van de echtgenoot die de schuld aanging. Na de ontbinding van de gemeenschap komt daar op grond van artikel 1:102 BW (oud) wat betreft de aansprakelijkheid bij dat iedere echtgenoot voor 50% ook hoofdelijk aansprakelijk is voor de betaling van de gemeenschapsschulden die door de andere echtgenoot zijn aangegaan. De ontbinding van de huwelijksgemeenschap leidt aldus tot uitbreiding van de aansprakelijkheid van de echtgenoten voor gemeenschapsschulden.

In artikel 1:94 lid 1 BW (oud) is bepaald dat wanneer echtgenoten in algehele gemeenschap van goederen zijn gehuwd, de gemeenschap in beginsel alle goederen en schulden van de echtgenoten omvat. Hoofddregel is dat alle schulden in de gemeenschap vallen, ongeacht de vraag of de schuld ten behoeve van de gewone gang van de huishouding is aangegaan. Het derde lid van artikel 1:94 BW (oud) maakt hierop een uitzondering, in die zin dat schulden die aan een van de echtgenoten op enigerlei bijzondere wijze verknocht zijn, slechts in de gemeenschap vallen voor zover de verknochtheid zich hiertegen niet verzet. Of een schuld aan

een van de echtgenoten verknocht is en, zo ja, in hoeverre die verknochtheid zich ertegen verzet dat de schuld in de gemeenschap valt, hangt af van de aard van de schuld, zoals deze aard door de maatschappelijke opvattingen wordt bepaald.

De regeling van de verknochtheid van een schuld dient zeer beperkt te worden uitgelegd. Algemeen wordt aangenomen dat een tijdens het huwelijk ontstane schuld die zijn oorzaak vindt in het onrechtmatig handelen van een der echtgenoten, zonder bijzondere bijkomende omstandigheden, niet als een verknochte schuld kan worden aangemerkt. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het feit dat de schuld is ontstaan als direct gevolg van onrechtmatig handelen van de ex-echtgenoot als bestuurder van TRE Investment II B.V., niet voldoende is om de schuld als verknocht aan de ex-echtgenoot aan te merken. De wet geeft een mogelijkheid om zich van aansprakelijkheid voor de door de ander veroorzaakte schulden te bevrijden door afstand te doen van de gemeenschap. Nu echter gesteld noch gebleken is dat de ex-echtgenote van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en ook overigens geen bijkomende bijzondere omstandigheden zijn gebleken, moet de conclusie luiden dat de schuld van de ex-echtgenoot op grond van de hoofdregel van artikel 1:94 lid 1 BW (oud) als een gemeenschapsschuld moet worden aangemerkt, waarvoor de ex-echtgenote na ontbinding van de gemeenschap voor de helft aansprakelijk is. De vordering van schuldeiser wordt daarom toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:342

Zaaknummer: C/15/226711 / HA ZA 15-344